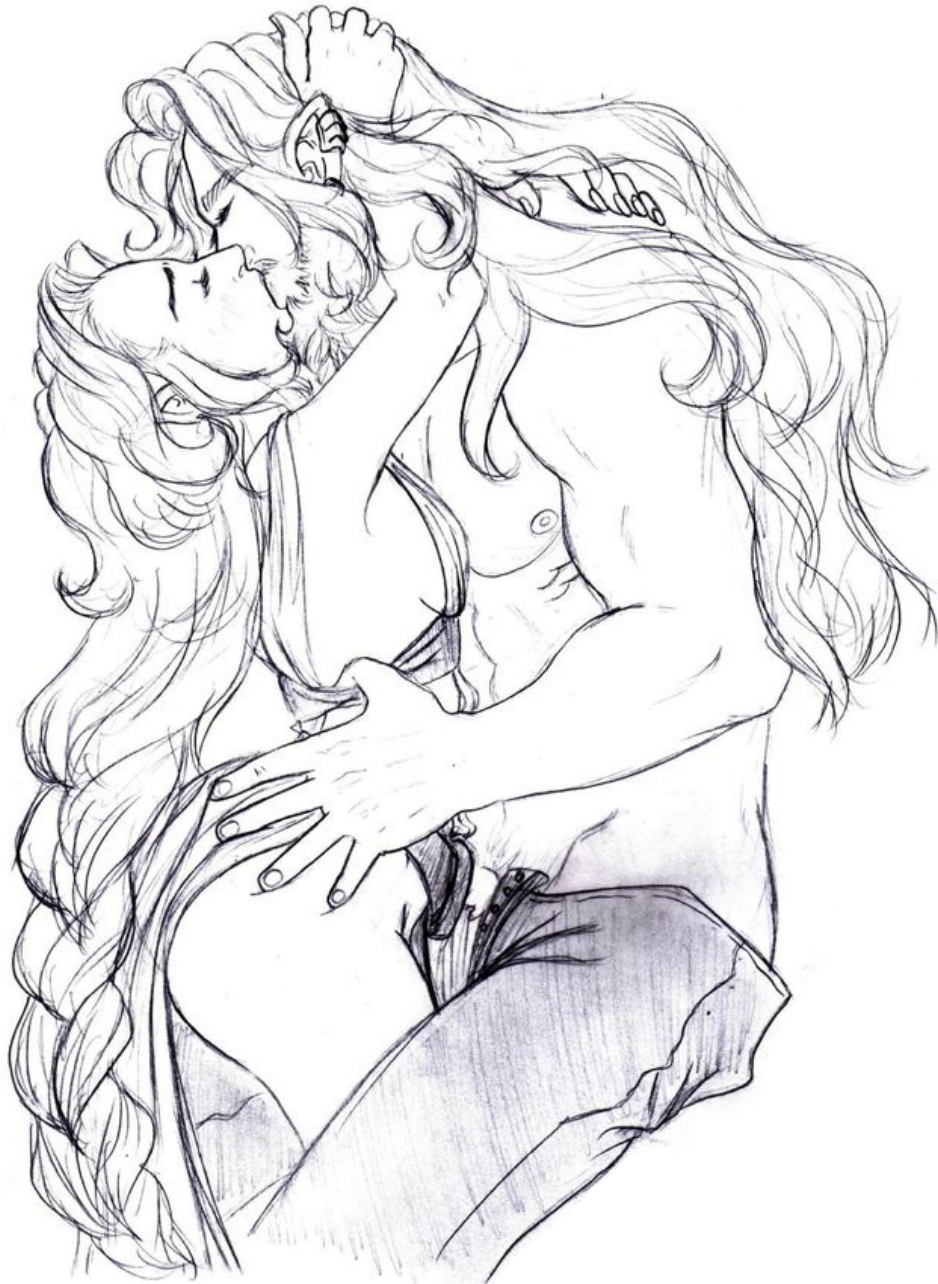

69 Tinten Groen

Ylona Degens

Uitgeverij 'De Blije Doos', 1e proefdruk,
Jaar XXVII van commissariaat Beste Krachten/Stut en Steun/Glimgrijpers
Feedback, aanvullingen, toevoegingen, wijsheden en overige vormen van communicatie,
kunt u rechtstreeks sturen naar 'De Blije Doos'. U krijgt de belofte dat elke
communicatievorm zorgvuldig bestudeerd zal worden voor het uitbrengen van de 2e druk.

De personages in dit boek zijn verzonnen; elke gelijkenis met bestaande plaatsen, met
gebeurtenissen, met levende en/of dode personen, elfen, dwergen, arbeiders of
groenhuiden, berust louter op toeval.

Voor deze uitgave is uitgebreid literair en praktisch onderzoek gedaan en zijn meerdere
bronnen gecheckt en uitgekleet tot de kern, alvorens de woorden zorgvuldig zijn genoteerd.
Door gedegen onderzoek is niets aan het toeval overgelaten en zijn feiten zorgvuldig
vermengd met gevoelens en emoties. Er is gepoogd om verscheidene rassen en culturen
zich te laten herkennen en verbinden in deze bundel, opdat men meer oog heeft voor
elkander.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder goedkeuring van de auteur.

1. Vol Wassen

2. Ontgroeping

3. Groen

4. Vlechtwerk

5. Sleutelgat

1. Vol Wassen

Daar stond ik dan. Moe en uitgeput van een lange reis. Een reis die zo vol hoop en spanning was begonnen. Spanning, omdat ik eindelijk volwassen was in de ogen van onze Skav Sken Kudat. Ik hoopte grote successen te behalen en als groots jager terug te keren. Mogelijk dat Sken Kudat mij dan eindelijk zou zien staan? De hunkering naar de aandacht van een echte man, was de laatste maanden in mij gegroeid, gelijk de rondingen van mijn lichaam. Ik voelde een oerkracht in mij opbloeien, die moeilijk te temmen was. Steeds vaker zag ik Sken in mijn dromen en ik hoopte dat hij mij ook zou gaan zien.

Maar de grote jacht was een grote teleurstelling. Geen grote kuddes, geen heldhaftige jachtpartijen, maar vooral modder en zweet. Het was dan ook door onze eigen onoplettendheid, dat we werden overvallen door een groep orken. Dagen gingen voorbij, zonder hoop en in diepe ellende. Het enige sprankje hoop dat er nog was, waren onze voorouders, die fonkelden in de hemel en ons de weg leken te wijzen. De weg naar hoop, de weg naar een toekomst vol beloften.

Die weg werd ineens duidelijk zichtbaar, bij het zien van een groepje zeer gespierde, goedgevormde Westerdwergen met mooie glanzende baarden. Ze dwongen een zodanig respect af met hun verschijning, dat de orken ons lieten gaan. Maar waar moesten we heen? We hadden niets meer. De goedheid van de Westerdwergen overmande mij en vulde mij met hoop en dankbaarheid. Ze boden aan dat we met alle Skavkedir bij hen mochten blijven!

En daar stonden we dan. Moe, uitgeput, bezweet en onder de modder, maar dankbaar en veilig binnen Verrijkscentrum 4B. Een gespierde Westerdwerg kwam naar me toe lopen en pakte me bij mijn hand. Een siddering van opwinding golfde door mijn lichaam. Dit had ik nooit eerder gevoeld. Ik keek voorzichtig naar zijn goddelijke gezicht en opnieuw voelde ik die heerlijke siddering door mijn lijf stromen. Teder begeleidde hij mij naar een aparte ruimte. Langs de muren had hij fakkels aangestoken en in het midden van de kamer was een rond bassin met warm dampend water. Langzaam begeleidde hij me naar het bassin en hij fluisterde naar boven: "Voor jou." Hij wilde zich alweer omdraaien, maar ik hield hem tegen. "Blijf alsjeblieft", fluisterde ik smekend.

Langzaam begon ik mijn met modder besmeurde kleren uit te trekken, totdat ik poedelnaakt voor de dwerg stond. Mijn hart klopte in mijn keel. Dit moment, deze spanning, alles was zoveel intenser dan ik ooit gevoeld had bij de Skavkedir. De dwerg keek naar mij met een hele intense blik en hij keek goedkeurend naar mijn lichaam. Langzaam kwam de dwerg dichterbij en begon met zijn handen over mijn lichaam te strelen. Bij elke aanraking sidderde mijn lijf en leek mijn lichaam te branden van verlangen. Een verlangen naar meer.

Behendig duwde hij mij langzaam het bassin in, terwijl hij mijn polsen vast hield. De spanning was bijna niet meer vol te houden. Mijn hele lichaam leek te exploderen bij de aanraking van het warme water, dat over mijn huid vloeyde. Ik kreunde, kronkelde en voelde de greep om mijn polsen verstevigen. De enorme kracht die deze dwerg uitstraalde maakte, dat ik me intens gelukkig voelde en tegelijk klein en nederig. Ik wilde hem en ik wilde alles doen om hem bij me te houden.

Ik lag nu op mijn rug in het water, terwijl de dwerg op de rand van het bassin zat. "Kijk me diep in mijn ogen!" Dat hoefde hij geen twee keer te zeggen en ik sloeg gelijk mijn

blik omhoog. Hij trok me een stukje naar zich toe, waardoor ik mijn hoofd in zijn schoot kon vleien. Mijn polsen werden nog altijd stevig vastgehouden, terwijl mijn lichaam in het warme water dreef. Plotseling hoorde ik een zachte plons in het water aan de andere kant van het bassin. Ik wilde kijken, maar bijna tegelijk werden mijn polsen nog steviger vastgegrepen. “Nee, nee, schoonheid, je blijft in mijn ogen kijken”, zei de Westerdweg. Er volgde een dreigende en nog intensere blik, waardoor mijn hart nog sneller begon te kloppen. Ik wilde hem en ik wilde alles doen om hem te behagen. Dit moment, deze blik en het verdrinken in zijn ogen, ik wilde dat het nooit zou stoppen.

Terwijl ik in zijn ogen weg droomde, voelde ik ineens twee stevige handen op mijn dijen. Deze handen waren duidelijk groter dan dwergenhanden. Wie was dit? En wat ging hij doen? Ik probeerde me te blijven concentreren op die mooie ogen, maar de combinatie van die intense blik met die stevige handen op mijn dijen, maakte dat ik de spanning in mijn lichaam opnieuw voelde opbouwen. Langzaam begonnen de handen op mijn dijen te strelen. Teder, soms ruwer en mijn hele lichaam werd aangeraakt. Ik hield het niet meer, begon te hijgen, snakke naar adem en voelde mijn lichaam opnieuw exploderen, terwijl ik me vastklampte in de ogen van de Westerdweg.

Na deze fantastische explosie, hielden de handen op met strelen en werd ik aan mijn polsen omhoog getrokken op de rand van het bassin. Er werd mij een warme doek aangewezen en een stapeltje met schone kleren. De dwerg liep achteruit en keek hoe ik langzaam het vocht op mijn lichaam begon te drogen. De warme geborgenheid van de fakkels, de doek en de nog altijd intense blik, maakte dat ik hier voor altijd wilde blijven. Ik trok langzaam mijn schone kleren aan en keek verwachtingsvol naar die prachtige dwerg tegenover mij. “Zo schoonheid, tijd om te gaan slapen.”

Mijn hand werd teder vastgepakt en de Westerdweg begeleidde me naar een kamer met bed. Bij het bed pakte de dwerg mijn kin, waardoor ik mij voorover moest buigen en mijn ogen zijn ogen ontmoette. Oh die blik! En weer trok een siddering door mijn lijf. Als vanzelf begon ik mijn lippen vochtig te likken en wilde ik mijn mond op die van hem drukken. Maar hij hield mijn kin stevig vast en bleef me aankijken met een twinkeling in zijn ogen. “Nee schoonheid, het is bedtijd. Jij gaat slapen. Je gaat je krachten nog nodig hebben, want ik ga je laten zweten, werken en badden. Keer op keer opnieuw.” Bij het horen van deze woorden voelde ik de spanning in mijn lijf weer opbouwen. Maar dit keer volgde die heerlijk explosie niet. Wel voelde mijn lichaam alert en leek het of ik ieder zuchtje wind om mij heen kon horen als een ademing van de ruimte, ieder lichtstraaltje voelde sprankelen zoals mijn voorouders sprankelden in de hemel en elke aanraking voelde als duizend handen waarop ik werd gedragen.

Ik leefde en ik had me nog nooit zo intens gelukkig gevoeld als hier in Verrijkscentrum 4B. Hier wilde ik blijven, hier wilde ik de aanraking voelen van deze Westerdweg. Voor hem wilde ik alles doen wat hij van me zou vragen en ik zou nooit meer weg willen. Zo’n bonk spieren, zo’n intense blik en tegelijk zo teder. De Skav was slechts een schim bij deze dwergen. Hier was mijn toekomst, hier hebben mijn voorouders mij naar toe geleid en hier wil ik blijven. Hier zal een mooie samenwerking gaan opbloeien!

2. Ontgroeping

Werken op Verrijkingcentrum 4B is een voorrecht waar ik iedere dag opnieuw van profiteer. Het werk is goed te doen en in ruil krijg ik een persoonlijke, volpension behandeling. Als grote bonus, mag ik ook nog dagelijks het voorrecht ervaren om vele interessante wezens de poort binnen te zien komen. Die wezens kan ik ongegeneerd bestuderen. Een verscheidenheid aan verschijningen, die je zelden in deze mate kunt aantreffen binnen de Groene Landen.

Het was al avond, ik was bijna klaar met mijn klussen, toen ik de opwindende onrust voelde binnen Verrijkingcentrum 4B. Reizigers op komst en nog een grote groep ook! Vol verwachting keek ik om mij heen en daar stonden ze. Een opwindend gezelschap, waarin werkelijk alle lichaamsvormen, rassen, gezichtsuitdrukkingen en lichaamsgeuren vertegenwoordigd waren. Mijn hart begon sneller te kloppen bij het zien en ruiken van al deze oogstrelende verschijningen. Meerdere wezens leken te schreeuwen om aandacht en leken te smeken om tedere of wilde aanrakingen. Een paar wezens leken je ieder moment te willen bespringen, terwijl anderen een zweem van rust en liefde om zich heen verspreidden. Ik voelde gelijk een enorme aantrekkingskracht tot meerdere reizigers, die werkelijk zo uit een droom leken te komen.

Allereerst was daar die zwarte feline. Haar zwarte haren die heerlijk knuffelig eruit leken te zien, maar tegelijkertijd straalde ze uit dat ze niet voor de poes was. Oh, ik kon zien dat zij spannende verhalen had meegemaakt en dat er nog vele spannende verhalen konden volgen. Maar ik betwijfelde of ik haar wel aan zou kunnen en of ik de spannende verhalen met haar zou mogen delen.

Oef, mijn hart leek even stil te staan, toen ik ineens die man met die enorme hamer zag staan. De kracht straalde van hem af. Ik voelde de krachtige, intens spannende avonturen die je met hem zou kunnen beleven. Wie wil nu niet een brok brute kracht in zijn bed? Langzaam begon ik mijn lippen al af te likken bij het idee dat hij zijn lippen op die van mij zou zetten.

Maar mijn aandacht werd alweer afgeleid door een nog mysterieuzere man. Daar stond hij, een klein bolhoedje en gekleed in het zwart-wit. Hij leek uit te schreeuwen dat hij alle grijstinten en kleuren nog wilde leren ontdekken en dat hij iemand zocht die hem wilde introduceren in deze fascinerende wereld. Vaak zijn de minst gekleurde wezens, de grootste beesten in bed. Dat idee alleen al maakte, dat ik me enorm aangetrokken tot hem voelde.

Op het moment dat ik al langzaam naar de man met het bolhoedje toe wilde gaan lopen, werden al mijn gedachten lam gelegd. Daar stonden twee sprookjesachtige elfen in het wit, omringd door een zweem van liefde, fonkelingen en een onbedwingbare aantrekkingskracht. Terwijl ik ze aan bleef gapen, leek het alsof ik naar ze toe getrokken werd. Ik voelde Aurora door mij heen stromen en had haar nog nooit zo intens mogen beleven. Ik kreeg een aangenaam warm gevoel en mijn hele lichaam voelde alsof ik zweefde boven het Aurosoppervlak. Het hier en nu leken te vervagen en het enige dat ik nog voelde was een onbedwingbare liefde, die bijna over leek te gaan in een ontembare lust.

Ik keek naar de elfen en één van hen keek mijn kant op. Onze blikken kruisten elkaar en ik voelde dat mijn hartekreet beantwoord werd. De elf knikte naar mij en langzaam sloot ik mijn ogen. Ik verwachtte dat alles donker zou worden, maar ik bleef de elfen zien. Ze werden omringd door een warme en heldere liefdesgloed. Zij en ik, we waren met z'n drieën en het tumult van de aankomst was stil komen te staan.

Zonder elkaar fysiek aan te raken, voelde ik hoe ze mij streelden, liefkoosden en me lieten zweven. Auros stond stil, het reisgezelschap stond stil, maar mijn lichaam ging als een razende te keer. Het bloed stroomde door al mijn aderen, ieder plekje op mijn lichaam werd gevoeliger en ik voelde me één geheel met die twee schitterende elfen. Wat waren ze aan het doen?! Ik was alle controle over mijzelf kwijt en een heerlijk gevoel vulde mijn lichaam. Ieder plekje op mijn huid begon te tintelen onder de aanraking van hun strelende blikken. Hun lippen leken mijn lippen te raken en ik voelde hun rustige ademhaling in mijn nek. Onze lichamen leken te versmelten in elkaar, onze ademhaling leek een vloeiend geheel te vormen en de intensiteit van de liefde steeg tot een onhoudbare explosie van genot. Ik was niet meer samen met de elfen, nee ik was die schitterende elfen. Mijn hele lichaam schreeuwde het uit, mijn aderen stonden wagenwijd open en ik voelde vanuit mijn tenen een waanzinnige warmte naar boven komen. Een warmte die omhoog kroop tot aan mijn lippen, om met een enorme schreeuw de intense warme spanning vrij te laten komen.

Bij het openen van mijn ogen, voelde ik een brandend geluksgevoel en stond ik weer te kijken naar het reisgezelschap. De elf die naar me stond te kijken, schonk me een glimlach, waardoor mijn hele lijf nagloeide. Wat was er gebeurd? Wat hadden ze met me gedaan? Wie waren deze elfen?

3. Groen

In mijn lange, lange leven als statige elfenvrouw, had ik altijd nog graag iets spannends en opwindends willen beleven. Toen mijn kinderen vroegen of ik mee wilde reizen naar de Baai, wist ik dan ook gelijk dat ik die reis wilde maken. En die reis had me zeker de spanning en opwinding gebracht, waarop ik gehoopt had.

Ik raakte voorzichtig mijn hoed op mijn hoofd aan. Deze hoed had in de Baai vele deuren letterlijk voor mij geopend gehad. Het was een opwindende reis geweest en ik moest nog bijkomen van al het mannelijk schoon dat bereikbaar was geweest. Wat een stoute hoed wel niet allemaal mogelijk had gemaakt! Een verhaal dat ik op mijn oude dag vol trots kon vertellen aan ieder die het maar wilde horen.

Nu kwamen we aan in Türingen. Ik voelde nog een keer aan de rand van mijn mooie groene hoed. Mijn kinderen smeekten mij om mijn hoed af te zetten. Schaamden ze zich soms voor mij? Wie zegt dat je op je oude dag geen spannende avontuurtjes mag beleven? Ik hield mijn hoed dus op en hoopte zo het signaal aan iedere aantrekkelijke man te kunnen geven, dat ik beschikbaar was en klaar was voor het avontuur.

We stapten van de boot en kwamen aan wal. Ik zag een aantal mannen naar mij wijzen en ik zette mijn hoed nog eens extra recht. Ze kwamen regelrecht naar mij toegelopen en grepen me zonder enige uitleg vast. Ik had dit soort aanrakingen wel eens met meer passie mee mogen maken, maar de mannen zagen er goed uit. Op je oude dag moet je ook niet te kieskeurig worden bedacht ik mijzelf. Ik liet me dus meevoeren.

We kwamen bij een wat donkere gang met allemaal kleine kamertjes. Ieder kamertje had een eigen bed. Blijkbaar waren er hier in Türingen meer stellen die een kamertje nodig hadden. Ik werd omringd door drie goed geschapen mensmannen in een strak glimmend uniform. "Dus jij draagt een stoute hoed?! We moeten zeggen dat een groen exemplaar u goed staat, maar bent u nog wel in staat om op uw leeftijd zo'n hoed te dragen?" Ah, ze twijfelden blijkbaar aan mijn kunnen. Ha, dan zou ik ze wel eens laten zien dat een elfendame op mijn leeftijd met recht zo'n groene stoute hoed droeg. "Mannen, als jullie daar eens gaan staan, dan zal ik jullie eens wat laten zien!" Ik wierp mijn wandelstok aan de kant en verzamelde al mijn krachten om elegant te gaan bewegen. Ik voelde de opwinding in mij groeien, zodat ik de sensatie door mijn lijf voelde gieren. Ik zou die mannen wel eens iets laten zien!

Verleidelijk begon ik mijn heupen te draaien en streelde ik over mijn eigen lijf. Ik zag de ogen van de mannen tegenover mij, steeds groter worden door een mix van verbazing en lust. Langzaam begon ik mijn bloemetjesjurk open te rijden. Oh wat genoot ik van deze plagerij en de macht die ik over deze mensenmannen had. Tergend langzaam en uitdagend begon ik mijn jurk langzaam naar beneden te laten zakken. Ik zag de bruine bloemetjes langzaam als een bed om mij heen vallen, terwijl ik mijn lijf heerlijk liet bewegen. Dit voelde goed, dit voelde opwindend en dit was helemaal wie ik was. De jeugdige elf kwam langzaam in mij naar boven, terwijl ik genoot.

De mensenmannen hielden het niet meer en kwamen naar mij toegelopen. "Uh, uh, uh, niet aanraken", zei ik met een vermanend vingertje. Ik genoot van de macht die ik over

ze had en tikte ze alledrie op hun vingers. “Dus jullie vonden dat ik deze stoute hoed niet mocht dragen, omdat ik die niet waardig zou zijn?!” De mannen begonnen gehaast ‘nee’ te schudden en stamelden iets over een vergissing. Maar ik genoot van deze situatie. “Als jullie mij toestemming geven om deze hoed voortaan te mogen dragen, mogen jullie wellicht de volgende keer meer van mij genieten. Nu zijn jullie stout geweest, door je zo in mij te vergissen.” Ik zag het verlangen in hun ogen en zag hoe moeilijk ze het met mijn woorden hadden. Ze wilden duidelijk liever niet wachten tot een volgende keer, maar hadden me het liefst direct willen bespringen.

Ze hadden geen keus en wisten zich daarom met moeite te vermannen. Eén van de mannen begon een document uit te schrijven waarop stond, dat ik me goed gedroeg en dus, dat ik mijn stoute hoed met trots mocht blijven dragen. Langzaam begon ik mijn bloemetjesjurk weer aan te trekken. Ik pakte mijn wandelstok weer op en vol trots en met een heerlijk gevoel liep ik de donkere gang met kamertjes weer uit. Ik tikte mijn groene stoute hoed nog eens aan. Met deze hoed zou ik nog vele avonturen gaan beleven, dat wist ik zeker!

4. Vlechtwerk

Maandenlang had ik uitgekeken naar deze speciale avond. Dit zou mijn avond worden, dat voelde ik gewoon. Met een lichte opwinding had ik me extra mooi uitgedost. Mijn baard nog eens goed doorgekamd, mijn vlechtjes opnieuw gevlochten, extra kraaltjes in mijn haren geregen en mijn haren met extra olie besprenkeld. Mijn baard en mijn haren zouden zo zeker opvallen en extra glimmen en oplichten in al het aanwezige kaarslicht. Ik bekeek mijn jurk nog een keer goed, zodat ik zeker wist, dat die er ook perfect uit zag. Geen vlekjes, geen onnodige kreukjes. Ik was er klaar voor.

Mijn handen voelden klam aan van de opgewonde spanning die door mijn lijf stroomde, toen ik de feestzaal betrad. Ik keek snel om mij heen waar hij was. Ja, daar stond hij! Een siddering ging door mijn lijf, bij het zien van zijn woest aantrekkelijke, keurig gekamde baard, vol met de prachtigste vlechtjes. Er kwam een brok in mijn keel en ik leek als vastgenageld aan de grond. Ik kon geen stap meer verzetten, ik zag alleen nog maar die geweldige baard. Hoe kon hij toch zo aantrekkelijk zijn, door er alleen maar te zijn?!

Nooit eerder had ik zo'n overweldigend gevoel gehad voor een dwergenman als voor hem. Maar ik wist dat ik niet de enige was die zo graag naar hem keek. Ik voelde om mij heen de andere dames ook heimelijk naar hem kijken. Ik wist dat het moeilijk ging worden om hem voor mij te winnen, maar die strijd die ik moest gaan voeren, maakte hem op de een of andere manier nog aantrekkelijker. Ik had me maanden voorbereid op dit moment en ik voelde dat ik vandaag ging winnen.

Ik werd uit mijn dagdromen bevrijd, doordat iemand geïrriteerd tegen me aan duwde en zei: "Je staat in de weg." Langzaam drong het feestgedruis weer tot mij door en kon ik weer in beweging komen. Iedereen in de zaal was in een opperbeste stemming. Er werd gelachen, gedanst, gepraat, gegeten en gedronken. Een feest zoals alleen wij dwergen dat kunnen organiseren. Ik genoot dan ook met volle teugen van het feest, terwijl ik tussendoor heimelijke blikken wierp naar 'mijn' dwergenman.

Mijn hart begon opgewonden te kloppen, toen het moment eindelijk daar was. De voorzitter van ons verwantschap liep naar voren en vroeg om de aandacht. Gelijk werd het geroezemoes zachter. Hij hield een toespraakje over hoe hard we gewerkt hadden en over de beloning in de vorm van dit geweldige feest. Het zal vast heel goed bedoeld zijn geweest, maar de woorden drongen nauwelijks tot mij door. Ik wachtte op die paar zinnen, waar ik nu al maanden naar toe had geleefd. Ik wilde de dappere dwergenvrouw van de avond worden en ik hoopte daarmee zijn aandacht te kunnen krijgen. En nu, nu was het eindelijk zover.

"En dus besluit ik met de vraag waar iedereen dit jaar naar toe heeft geleefd. Welke dwergenvrouw in ons midden is het meest dapper en durft zich dit jaar aan te melden voor het vlecht werpen? Welke vrouw durft daar te gaan staan en durft volledig te vertrouwen op een dappere dwergenman? Wie wil de meest bijzondere nacht van haar leven gaan beleven?!"

Ik voelde om mij heen de spanning stijgen. Meerdere dwergenvrouwen zag ik nerveus bewegen. Ze wilden wel, maar durfden niet. Ik greep daarom mijn kans, omdat ik wist dat dit mijn avond zou worden. Vol overtuiging wilde ik roepen 'Ik!', maar in plaats daarvan kwam er een piepend stemmetje uit mijn mond. Gelukkig had niemand het gehoord.

Ik verzamelde dus nog een keer al mijn moed en dit keer riep ik wel vol overtuiging: "Ik!" De hele zaal draaide zich om. Iedereen keek naar mij en even werd het heel erg stil. Daarna steeg een luid gejuich en gejoel op uit de zaal.

Ik liep naar de muur aan het uiteinde van de zaal en ging opgewonden klaar staan. Nu kwam het er op aan. Ik had tot dit moment met zekerheid geweten, dat hij de dwergenman ging zijn die zich zou aanmelden. Nu ik daadwerkelijk tegen de muur stond, was ik ineens niet meer zo zeker. De twijfel sloeg toe en ik keek wanhopig om mij heen of ik hem ergens zag staan.

"Wie o wie gaat de dappere dwergenman zijn die wil werpen voor een speciale nacht met deze dwergenvrouw? Wie durft het aan? Welke man heeft de kracht, de stalen zenuwen en de precisie? Wie is de perfecte dwergenman?!"

Ik keek weer om mij heen en besepte me ineens dat ik iets zeker had geweten, dat wellicht niet zo zeker was. Waar was hij?! Ik had letterlijk mijn leven in zijn handen gelegd, zonder dat hij dat wist. Maar wat als hij mij helemaal niet zag zitten? Wat als hij gehoopt had op een andere vrouw? Ik maakte mijzelf helemaal gek, totdat ik ineens luid en duidelijk zijn stem hoorde: "Ik, ik zal die dappere dwergenman zijn voor deze avond!"

Whaaaa, ik zakte bijna door mijn benen, mijn dwaze beslissing leek beloofd te gaan worden. Tenminste, als ik het voor elkaar zou krijgen om niet zo idioot te staan trillen op mijn benen. Ik vertrouwde hem, maar hoe kon hij goed werpen als ik niet stil kon blijven staan?!

Hij kwam naar mij toegelopen, pakte mijn kin vast, keek mij in mijn ogen en zei: "Ik zie dat je extra mooie vlechtjes hebt gemaakt? Was dat een uitnodiging voor mij? Nou, ik kan je zeggen, die vlechtjes bevallen mij wel." En hij streek goedkeurend een paar plukjes uit mijn baard recht. "Vertrouw me, ik heb hier goed voor geoefend. Ik zal niet missen en dan ben jij voor mij! Wij samen gaan een hele speciale nacht beleven, geloof me!" Hij gaf een klein rukje aan mijn vlechtjes en begon daarna naar het andere uiteinde van de zaal te lopen. De dwergen in de zaal weken uiteen en maakte een doorgang voor deze held. Met zelfverzekerde stappen liep hij, zonder enig spoor van nervositeit, naar de andere kant van de zaal.

Hoe kon een dwergenman zo aantrekkelijk zijn, zeker van zichzelf, vaardig en eigenlijk dus volkomen perfect?! En waarom koos hij mij?! Ik probeerde mij te verdwergen, terwijl hij zijn dolk pakte. Om mij heen hoorde ik iedereen door elkaar heen schreeuwen. Er werden weddenschappen afgesloten over óf hij mijn haarvlechten zou raken en zo ja, welke vlechten dan. De inzetten waren hoog.

"Laatste inzetten graag afronden," hoorde ik de voorzitter schreeuwen "dan kan er gegooid gaan worden!" Het rumoer in de zaal nam even toe en daarna volgde een enorme stilte. Ik zag hoe hij zijn dolk pakte en even keek hij me bemoedigend aan. Daarna keek hij naar zijn dolk en begon zich te concentreren. Verbeelde ik het me of zag ik een klein zweetdruppeltje op zijn voorhoofd? Ik hoopte dat hij echt zo zeker was van zichzelf als dat hij probeerde uit te stralen. Hij ademde een keer diep in en uit, richtte zijn dolk en gooide! Ik zag het dolkje recht op mij afvliegen en voelde een drang om weg te duiken. Nee! Blijf staan! Schreeuwde ik wanhopig in mijn hoofd. Toch ontsnapte een klein gilletje uit mijn mond, terwijl ik mijn ogen sloot. Ik voelde het dolkje rakelings langs mijn oor suizen, om daarna met een klap mijn vlecht aan de muur vast te zetten. Het dolkje trilde na in de muur, terwijl ik opgelucht adem haalde. Eigenlijk had de vlecht afgesneden moeten worden, zodat ik gelijk naar hem toe kon rennen. Nu stond ik hulpeloos vast tegen de muur.

Langzaam begon hij naar me toe te lopen en hield vlak voor mij stil. Hij pakte het dolkje vast en fluisterde in mijn oor: "Zonde om je vlechten af te snijden. Bovendien houd ik er wel van om een dwergenvrouw te mogen bevrijden uit een benarde positie." Mijn lichaam kromp ineen door deze opwindende woorden. Oh, ik wil deze dwergenman en wel nu! Terwijl hij het dolkje uit mijn vlecht trok, pakte hij mijn hand vast en zei: "Jij gaat met mij mee, ik heb je eerlijk gewonnen!" Tuurlijk ga ik met hem mee, dat was wat ik wilde. Hiervoor had ik mijn leven op het spel gezet!

Onder een luid gejuich en gejoel, trok hij mij mee achter zich aan, de zaal uit. Vele dwergenvrouwen keken jaloers naar mij, waardoor ik me nog beter ging voelen. Ja, dit zou mijn avond gaan worden! Hij stopte bij de deur met daarachter het kamertje dat speciaal voor deze avond was ingericht. Met een zwaai opende hij de deur, tilde me op en droeg me naar binnen. Teder legde hij me neer op het bed. Het was duidelijk, hij ging nemen wat hij gewonnen had!

In het kaarslicht glom zijn baard extra mooi. De speciale baardolie, die hij had gebruikt, maakte dat zijn baardhaar in mooie lijnen, sierlijk over zijn borst viel. "Kleed je maar uit, ik ben benieuwd of je ook nog vlechtjes hebt op andere plekken." Mijn hart maakte een klein sprongetje. Vol trots trok ik mijn kleding voor hem uit, zodat hij kon zien dat ik inderdaad nog meer vlechtjes had gemaakt op mijn lichaam. Zijn goedkeurende blik, wond me nog verder op. Hij had zichtbaar een enorme liefde voor vlechtjes en ik was blij dat ik extra gelet had op de vlechtjes daar beneden. Hij raakte zelfs zo opgewonden, dat hij zich duidelijk niet meer in bedwang kon houden.

Vol ongeduld begon hij zijn eigen kleding uit te trekken, om daarna met zijn volle gewicht bovenop mij te springen. De lucht werd even geheel uit mijn longen gedrukt, wat tegelijk mijn hele lichaam op scherp zette. De aanraking van zijn goed gevormde dwergenlijf op mijn huid en het heerlijk kriebelende gevoel van al zijn vlechtjes en beharing over mijn lijf, maakte dat ik een enorme spanning voelde opbouwen in mijn lichaam. Ik kronkelde en kreunde onder zijn gewicht en wilde dat hij nooit meer van mij los zou komen. Aan zijn kreunende gekronkel merkte ik dat ook bij hem de opwinding toe nam. "Sorry, ik ga je nu gelijk nemen. Je maakt me gek," hijgde hij in mijn oor. Ik greep zijn vlechtjes, pakte hem vast waar ik maar kon, beet zachtjes in zijn huid en streefde zijn huid, terwijl hij zich klaar maakte om zijn overwinning op te eisen. Langzaam voelde ik hem in mij, terwijl mijn lichaam leek te exploderen. "Nog niet," hijgde hij in mijn oor "ik wil samen de overwinning vieren!" Ik deed mijn ogen dicht, om wanhopig het overweldigende gevoel tegen te houden wat bezit van mij leek te nemen. "Ja, ja, nu! kijk me aan, jij bent van mij!" Ik opende mijn ogen en voelde hoe de spanning in mijn lijf onhoudbaar werd. Met een enorme brul, voelde ik zijn lichaam schudden en op mij neerstorten. Bijna tegelijkertijd liet ik me ook helemaal gaan en brulde heerlijk met hem mee.

Dit was de avond, het hoogtepunt in mijn dwergenleventje dat ik niet snel zou vergeten. Ik hoopte dat hij het ook zo zou ervaren en dat hij met trots en passie kon vertellen over het vlecht werpen en de speciale nacht die daarop volgde.

5. Sleutelgat

Ik had afgesproken om die avond heel kalm een biertje te gaan drinken in de bar. Samen met mijn reisgenoten, zat ik rustig te praten, toen ik plots een man de bar zag binnen stappen, die mijn hart sneller deed kloppen. Ik deed verwoede pogingen om mijn kalmte te bewaren, zodat mijn reisgenoten niet zouden zien dat mijn hart op hol begon te slaan.

Breed gespierd, blote glimmende bast met een heerlijk behaarde witte vacht om zijn schouders, wapperende haren om zijn hoofd en een stoere tattoo op zijn gezicht. Ik keek snel om mij heen of er nog meer vrouwen waren die deze verschijning hadden opgemerkt. Ik wist gewoon dat dit mijn man was. Je weet wel, alsof je die speciale steen bent, die aangetrokken wordt tot een andere steen. Je hebt stenen die elkaar afstoten, maar met deze man voelde ik een sterke klik, een aantrekkingskracht een knal, die mijn hele lijf naar hem toe trok.

Langzaam drink ik mijn bier en doe mijn uiterste best om kalm te blijven zitten, maar van binnen kookt mijn lijf. Hij staat met zijn rug naar mij toe, maar als hij zich omdraait, recht naar mij kijkt, weet ik dat hij gelijk dezelfde aantrekkingskracht voelt als ik. Met zijn doordringende ogen, kijkt hij me aan en lijkt me mee te vragen. Daarna staat hij op en loopt de bar uit. Alsof ik aan hem vast blijf zitten, word ik meegetrokken naar de deur.

Ik open de deur, zie hem even niet staan en voel een pijnlijke steek in mijn hart. Ja, dit is de man waar ik bij hoor en nu ben ik hem kwijt. De tranen voel ik langzaam naar boven komen, als ik plotseling twee warme handen op mijn bovenarmen voel en de warmte van zijn borstkas tegen mijn rug voel. "Zocht je mij?" fluistert hij in mijn oor.

Waar mijn hart net stil leek te vallen, begint hij nu extra hard te bonken. Hij moet dat ook horen en hij lijkt dat te bevestigen, doordat hij met zijn hand langzaam richting mijn borst beweegt. Ik draai me voorzichtig om en zijn hand stopt op de plek waar mijn hart wild tekeer gaat. Langzaam pak ik zijn hand vast en ik kijk in zijn prachtige ogen. Teder legt hij zijn andere hand op mijn handen en pakt ze vast om mijn handen daarna langzaam richting zijn hart te bewegen. "Voel je het?" vraagt hij. Ik sluit mijn ogen en voel zijn hart bonzen onder mijn hand. "Ja, ik voel je hart", zeg ik. "Nee, voel nog eens beter", zegt hij, terwijl hij me intens aankijkt. Ik sluit mijn ogen en voel nog een keer. Ik voel de huid onder mijn hand en plots lijkt alles intenser te worden. Mijn hele lichaam komt op scherp te staan en ineens voel ik de aderen onder zijn huid. Het bloed stroomt er krachtig doorheen. Ik voel zijn hart, dat in een snelle, maar toch gelijkmatige hartslag pompt. En plots voel ik datgene dat hij bedoelt. Een soort slotje op zijn hart dat vergrendelt lijkt te zijn. Ik open mijn ogen en kijk hem aan. "Je hart is op slot?!" En hij knikt rustig. "Alleen de vrouw met de passende sleutel krijgt toegang tot mijn hart." Ik voel de tranen weer in mijn ogen branden en de wanhoop maakt dat ik mijn kalmte langzaam begin te verliezen. Een sleutel? Waar vind ik die sleutel? ik moet die sleutel hebben! Zo'n man wil ik voor mij alleen. Hij mag nu niet weg gaan.

"Rustig, blijf kalm, ik voel je hart schreeuwen. Ik voel dat we als stenen bij elkaar passen en dat we tegen elkaar aan klikken. Jij hoort bij mij, dat weet ik", zegt hij. Ik kijk hem aan en voel me iets rustiger worden door zijn woorden. Hij legt mijn hand terug op mijn eigen hart en vraagt me om nog eens heel goed te voelen. Ik sluit mijn ogen weer. Net als net voel ik weer huid, maar dit keer mijn eigen huid, met aderen die vol verlangen mijn

bloed door mijn lijf laten stromen. En dan ineens voel ik in mijn hand een piepklein sleuteltje. Verschrikt doe ik mijn ogen open, vol ongeloof dat ik al die tijd al dat sleuteltje bij me had gedragen.

Ik pak het sleuteltje voorzichtig en hij knikt me bemoedigend toe. Langzaam steek ik het sleuteltje in zijn sleutelgaatje. Een kreun van genot klinkt uit zijn keel en ik voel de spanning in mijn eigen lijf. “Ja, draai het sleuteltje maar om”, hijgt hij. Ik kan mezelf ook bijna niet meer bedwingen. Ik begin heftig te hijgen, terwijl ik langzaam het sleuteltje in zijn sleutelgaatje rond begin te draaien. Langzaam, steeds verder. Ik kijk hem diep in zijn ogen en hij kijkt terug naar mij. Ik voel de vonken tussen ons, terwijl mijn hart sneller en sneller begint te kloppen van de opwindning. Als het sleuteltje zijn verste punt bereikt, schreeuwt hij het uit van genot en door de ontlading springt het slot met een intense kracht open. Buiten adem en met een overweldigend gevoel kijken we elkaar diep in de ogen. Zijn hart is geopend met mijn sleuteltje! We horen bij elkaar en we zullen voortaan altijd gaan waar de ander ook gaat. Als twee stenen die elkaar aantrekken.